

18. ŽIVOT SVATÉ KATEŘINY

(60. let života)

Zdáše se jíci, tej věhlasné panně, hříti bez omynla, by na krašši sieni ba la, než ji vidal kdy kia živý. Na tej biecehu dixně divy z dělány z bohatej měny:

dno z byryl, z adamantnow stěny spojovány biecehu v zlatě, v nich mnoho okencez bohate z smaragdow i z safirov biecehu, v nichžto místo skla se skvyccehu drahých kamenow činové jochani i mihnowé, turkat, sardyn, palejs v sloni, jaspisowé, kalcidoni, topazj, granat, kryzolit, amantisky, margariti, zpodobeni přicelš lepe

Tudiež na tej sieni skleně slunce, měsice, při tom hvězdy podobenstrim (ymiš) jězdy cesiv

stivcehu, jakož Boží moci dū na nebi dnem i noci, čsajuce všecky chwile. Vícece drahých dítow v silic vidě, v krašě se hojicec:

uzřě dvě stoliči stojicec na vzechod slunce podle sebe: na jedněj Biech mocny z nebe sedieše v svěm světlém tróně, na druhéj v drahel koruně Maria, jeho matka z slova, archanjelska ctesatová

...

Těhdy Maria spomocnice pokyni jej nika k sobě, ana v syvděvj porobě jide jako blize k nimu, klekši i pokloni se jima. To pak Maria viduci vece: "Mój svnu záduci, ké svýj choti dāš vřānuci

Zadnje jbe giev, tev vyehlojgne zřāla se pannje, hřiti bez omynla by na kraššy Bjevny byla krasnējši nez ky vydal kdy kia živny. Na tev biecehu dixnē divny z dēlāny z bohatej mēny: dno z byryl, z adamantnow Bjevny spojovowny biecehu v zlatě, v nich mnoho okencez bohate z smaragdowow i z safirovow biecehu, v nichžto místo skla se skvyccehu drahých kamenow činowow: jochani i mihnowe, turkat, sardyn, palejz, v slony, jaspisowow, kalcidony, topozjz, granat, kryzolyti, amantisky, margariti, zpodobowny přicelšj lepny: upraveni velmi krasnē

Tudiež na tev Bjevny Bletnē na hlenbē slunce, měsice, při tom hvězdy podobowjstřim (ymiš) riezdy (drahy) nebeských (těles)

Bjevcehu, jakož bozy mowcy dū na nebi dnem i noci; czojlljgicce wycecky chwile. Wiecece drahých dítowow w silic wydē, w kraššy Bje hogwecce: widēla, množici se

Tydy dwie Biechew Bjoegwecce wwidēla na wzechod slunecz podle sebe: na gōdnēj buech mocny z nebe Biechjje w swēm swētlēm trōnē, w drahēj w drahel koruny Maria, jejna matka z slova, archanjelska ctesatowowa.

...

Těhdy Maria spomocnice pokyniła v pokōře kļa pokloniła se zādany jātē

Však více, ež jest dokončenie svěnu stavu učinila, a to všechno naplnila, cožs jej kolček rozkázal. "Kristus vece: "Juz utázal som se o to, ež ju jasnū Kateřinu, velmi krásnu, chcei sobě za chot vyzohiti. I bude se mnu sobiti i mēm kralowāni věčnē." Kateřina, klečieč pēčnē, vece: "Mój najdražši krali, dneš ja ni eštoiu v teli tvěj milosti poričeji, a jakž naplepe uměji, smazjnym, věrnym srdcem zdravnē, tak chcei tvěj milosti právē sliziti do ničj smrti milic." Těhda tu Kristus tēj chwile učini se jíci tak jasn v oči i tak velmi krásen mnohi okrasu v svéj tvāri, jakž ol jeho světlj zřiti srdce jej v tēle hrāješe bez omynla se znejše v tak utěšněj radosti, o nižto jakž z své mladosti ani ēla, ani sljchala; po němžto biece vzyčehala, na toho zrakem hledieše. A ten tak, jakž tu sedieše s svi zmlitki matku, v člie vstav nahoru z kralowchle, o němž swicehu zřiti stěny, ked sia jako prosieđ sieni, obiečen jsa mnohu draži. Imhed Maria za paži vzyčeha Kateřinu vzhōtu a řkice: "Hž se neboj vzdouu, ani žalosti, ni muze, neb tē mój syn k choti i k služe přijal; jž hnd utěšena, vše radosti nezličena, V tom řčeni Syn Boží tižē začē jedno pēnie časem nilym, sladkym, drahym hlasem, jimž k nej, svych slov v slavnēj draži vece: "Vřān, mā přezādouti Vřān, moje choti lahni! Pođ som, vzočlenē hēko, ke mē, mlā hohlubēko!

že; dovršeni
rozhodl
stolovat
vroučenē
jako zřastav poručim
učini se
hrāto čtila se
hledēla sedēla mlhou, imed
skvěly se stanul drahocennosti
pozvredla
mezhavena (prostři smutku)
začal piseň
ji vzlažil v nādheře přezādouti krásnā

Bydlo! sem věčné osnoval,
lobel' sem konnu schoval
u mým království v čistoč.
Jakž tu písn v své sladkéj notě
skoňa protiv téj děvci,
tak smem prstien z svéj pravici
i vloži jej prostřed ruky.
...

Ó Jezu, kak tvá nevěsta
trachle sáše obnažena
dle věčno slavného jinena,
jakž si nášla biece tobě,
mimo tě nechtície sobě
voliti jiného chate
Proto téžké mny pro tě
mlie i pokorně trpěla,
neč ty silny jeje těla
měkkości neliověchu,
v tu žáduci kóži práciu
biči ze všeho ramene,
jakž od každého pramene
stanieš se vlášice škoda
i nejednaká metoda
na jejicem čistícim těle.
Toť tu dle svého přitecle
z šestí barve čistá nesla
u věměj milosti nesla,
jakoz věrná mlá svého
nositi jiná dle mlého.
První barvu nesla v spēchu,
ež tě llecí, jesto kvicichu
u biele i v červenosti,
tě se obě v téj žalosti
změtišče, však krve nezbyšče,
ale kránsu sví pokryšče,
zelenásta pravým studem,
ež před tem polnanským bludem
sáše obnažena jstici.
U pravě milosti vniči,
speniš svoji nuce k sobě,
zavoliviš očci obě,
hlavu schyiviš, sě tšči.
Nad niž ti pohane listi
divoké biite tvoticechu,
od nichžto ran sě nohtecnu
blesky z jeje očci jasni
v horčých kropkách.
Čiú nečasni,
přes tě llecí dle holosti.
Druhú barvu bez všiej pesi
nesla dle jiných nadějí.

připravili přibývtek

mloučti
sňav
vloži

Ježki, kterak tvá nevěsta
žalostně síla obnažena
k větší sňav věčno jinena,
jakž ti přisílila kvasi,
mimo tebe nechytlic si
vyvolit jiného chate.
Proto téžká mny pro tě
rdáta pokorně trpěla,
neč hebkosti toho těla
katně neliověti,
tu žilouci kóži drali
svojni biči ze vši síly,
takže zřels od každé žily
sílopu v kóži kovi psánu
a nejednú kromu rámu
na jejim přecístu těle.
Tak nesla pro svého přitecle
na znameni věrně lasky
z šestí barve čistě prásky,
jako mlá pro mlého
nosi věrně hanu jeho.
První barvu v običej
nesla, neboť líka jej,
jež kvitla v bíle a v červení,
zmežiče se z útrpiti,
krve síce nepozbyšče,
ale svou kránsu ztratišče,
zelenata se jed studem,
že před tim polnanským bludem
síla donaha svědčena.
Třouci hásku naplaha,
sejoniš své nuce k sobě,
zavěviš své oči obě,
mlčky nechytila hlavu,
Tak jí pohane, únavu
nezajivie, bičovú
a od jejích ran sěpánu
ji zábné slzy z očí jasnych
v horčých kropkách
po kránsích
tvotich pro holost žabstion.
Druhú barvu nesla bílou
za mláti pro své zlejši

Du, kteréj jesti kvy mlieji,
byl který chot než tej drabji,
ež jeje běhlicie nahé
tšio před polnanským síkviče,
na němžto červni kvicie
hanu ol jeje krve světej,
křeti ty panošé klaté
žkropičnu tu bělost síkvičej?
Mezi tem pak mnohu křivci
tžži břešé toho časa
znáti z kony i z mase,
jakž je náčé zahnavše,
mnohé od kosti vydravše
ostavily bičicu svěču:
ty pak zmutivěče na vřechu
črnicnu sě bolesivě,
nesla dle ustávenosti
svěmu choti vše k libosti
jako jisti věrná slaha.
Nejedna hatožná duha,
bolost ji k srdceku vzdějši,
pou kóži s křvi nabějši,
modráše se, síczku stájši,
mezi rány sě rozprájši,
kadyž mkař bičcem mčeti.
Nesnad bych jiz tonu věřil,
by nytie která bez onyia
tak věměj milosti byla
a svěmu choti tak přěla,
by prou jedněj ráne stáha,
jesto svatá Katerina,
rozkošná dci matčina,
mnoho set na sobě mčela.
V šestí barvu břeše dospěla,
by sě oděla v též časy,
v něž jeje žáducie vlávy
tu také tipicem za to,
jež se dráče než v se žato
síkvicich, což ho jest na svěče.
Ty sě u zvláštně přitecle
chvějicichu po jeje plěci,
a kdež ti bičové mčci,
nežáče sě zapleticichu,
tu jež s plii vytuhnicichu,
pak zčegim jance zase
ostanecichu ji u mase,
v něž sě skřze křev blesknicichu.
Tak sě ty barvy lesknicichu
všecko draha přéno duve,
zde u mase, onde v duve,
biele, črně i zeleně,
modřé, žlutě i červeně,

Du, které kdy by mlieji
křvi chot nežti té drabě,
když jeji bíle tšio nahé
skvěla se tu před pohany
a na něm zobčitaly rřuv
svaton krvavou červni,
jež parholci zlořčoni
žkropili tu bělost skvoni.
Mezi tim mnohou kvrdouci
křvi orosenou rřiči
bylo žiti v mase i v křvi,
jak se háček v rělu vláti
a ji od kosti vyrvat
a na povrchu zřičavly:
uvodnavši pak za chvíli,
černata se bolčavě.
Pátou barvu žlousivě
nesla kviti své věrnosti
svěmu ženichu k libosti
jako slážka Baha Syna.
Neydaha žli podlitina
mukou k svěci jí dolčila,
pod křiči křvi naběhla,
temněmodře zbarvila se
a mezi rány rozšla se,
kamkoli kol mřel bičcem.
Nevěřim tonu v mčcem,
že by nytie která panua
byla tak choti oddana,
tak věrna v milostné touze,
by prou čelna pouze
jedně z ran, ježé Katerina,
mlá dcera matčina,
mnoho set na sobě mčela.
V šestou barvu pak dospěla
a včé vyznam připjala sí,
v něž jeji libozně vlávy
takte zde mka toply,
vlasy, jež se dráče skřily
něžli všechu žlato zeme.
Ty poručicny daremně
chvěly se po jeji kři
a tam, kde ty biče hují,
mezi žab zapletony,
i s křiči byly vyřčeny,
a křičé biče svily znye,
zřadavily vlávy v mase,
a tu v křvi se háčkaly.
Tak ty svatě hanu plávy
na té panuě zřičovaně
v mase i v poultie ráně,
bíle, črně a zeleně,
modře, žlutě a červeně,

